UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 639. Severini Pap. Annus 1. Heraclii Imp. Annus 30.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Visual Library

furum cum ſupellectilibus ſacris. At de his hactenus.

X. Concil. Tolet. VI. Hoc eodem anno, Era nimirum ſexcenteſima ſeptuageſima ſexta, celebratum habetur in Hiſpania generale, vel dixeris nationale Concilium Toletanum ſextum nominatum, cui interfuerunt Epiſcopi ſiue præſentes, ſiue per legatos numero quinquaginta duo: habitum autem eſt (vt ipſius eius conteſtatio docet) quinto Idus Ianuarii, anno Cinthilani Regis ſecundo, Era ſuperius adnotata. Continet capita viginti tum ad fidem Catholicam ſtabiliendam, tum etiam ad Eccleſiaſticam diſciplinam cuſtodiendam elaborata. In cuius tertio capite de Rege maxime pio hæc perpetua conſeruanda memoria ſcripta reperiuntur a:

a Concil. Tolet. 6. c. 3.

Inſpiramine ſummi Dei, excellentiſſimus & Chriſtianiſſimus Princeps ardore fidei inflammatus, cum regni ſui ſacerdotibus prævaricationes & ſuperſtitiones eorum, Iudæorum ſcil. eradicare elegit funditus, nec ſinit degere in regno ſuo eum, qui non ſit Catholicus. Ob cuius feruorem fidei gratias omnipotenti Deo cælorum Regi agimus eo quod tam illuſtrem creauit animam, & ſua repleuerit ſapientia. Donet ei præſentis æui diuturnam vitam, & in futuro gloriam æternam. Illud autem prouida nobis cura & valde eſt decernendum vigilanti ſolertia, ne eius calor & noſter labor quandoque in poſteris tepefactus liqueſcat.

XI. *Quocirca conſonam cum eo & corde & ore promulgamus Deo placituram ſententiam: ſimul cum ſuorum optimatum illuſtriumque virorum conſenſu ex deliberatione ſancimus, vt quiſquis ſuccedentium temporum regni ſortitus fuerit apicem, non ante conſcendat regiam ſedem, quam inter reliqua conditionum ſacramenta pollicitus fuerit hanc ſe Catholicam non permiſſurum eos violare fidem, ſed & nullatenus eorum perfidiæ fauens, vel qualibet neglectu aut cupiditate illectus, tendentibus ad præcipitia infidelitatis aditum præbeat præuaricationis; ſed quod magnopere noſtro eſt tempore conquiſitum, debeat illibatum perſeuerare in futurum. Nam incaſſum bonum agitur, ſi non eius perſeuerantia prouidetur. Ergo poſtquam ordine præmiſſo ad Gubernacula acceſſerit regni, ſi ipſe temerator extiterit huius promiſſi, ſit anathema maranatha in conſpectu ſempiterni Dei, & pabulum efficiatur ignis æterni, ſimul cum eo damnatione perenni, quicumque ſacerdotum vel quilibet Chriſtianorum eius implicati fuerint errori.* hæc de Regibus ſucceſſoribus ſancta ſynodus, Rege ipſo fauente, decreuit: vt appareat haud eſſe recentem vel indebite vſurpatum titulum Hiſpaniarum Regum, vt Catholici cognominentur, vtpote tanto facti titulo digni, quod non ſolum iurent ſe fore Catholicos, ſed neque paſſuros quemquam non Catholicum in ampliſſimo ſuo regno penitus reperiri. At quod etiam ad eiuſdem Principis laudes ſpectat, audi de eo eiuſdem Synodi præconia b:

b Concil. Tolet. 6.

Dum per tanta erga nos noſtri Principis extant beneficia, vt longum ſit ſingillatim ea promere lingua. Ipſe enim auctore Deo, nobis pacem, ipſe quaſi captiuam reduxit charitatem, ipſius ope quieti, ipſius ſumus largitione ditati, ipſe nobis animo bonitatis ſuæ & reis pepercit, & rectos ſublimauit. Cui ſi dignis voluerimus reſpondere beneficiis, non tantis extamus copiis virtutis, quanto voto ſuſpiramus. hæc ſancta Synodus: atque de his ſatis.

XII. Hoc eodem anno Ariovaldus Rex Longobardorum, idemq; Arianus (de quo plura ſuperius) vbi regnaſſet annos duodecim, moritur, in cuius locum eius ſubrogatus eſt Rotharis idem Arianus: *Huius* (inquit Paulus c) *temporibus pene per omnes ciuitates regni eius duo Epiſcopi erant, vnus Catholicus, & alter Arianus. In ciuitate quoque Ticinenſi vſque nunc oſtenditur, vbi Arianus Epiſcopus, apud Baſilicam ſancti Euſebij reſidens, baptiſterium habuit, cum tamen Eccleſiæ Catholicæ alius Epiſcopus præſideret. Qui tamen Arianus Epiſcopus, qui in eadem ciuitate fuit, Anaſtaſius nomine, ad fidem Catholicam conuerſus, CHRISTI poſtea Eccleſiam rexit. Hic Rotharis Rex Longobardorum leges, quas ſola memoria & vſu retinebat, ſcriptorum ſeriem compoſuit, codicemque ipſum Edictum, appellari præcepit. Erat autem tunc, ex quo Longobardi in Italiam venerant, annus ſeptuageſimus ſeptimus, ſicut idem Rex in ſui Edicti teſtatus eſt prologo.* hæc Paulus.

XIII. Porro etſi ſub Ariano Rege non reperitur indicta in Catholicos perſecutio: accidebat tamen interdum, vt ſi qui Epiſcopi æſtuantes zelo Catholicæ fidei vrgerent Arianos, iidem ab eodem Rege exilio mulctarentur, vt contigit ſancto Genuino ſiue Ingenuino Epiſcopo Sabionenſi, qui à Rege Longobardorum in exilium pulſus apud Brixionem in Germaniam, ibidem diem obiit, iunctuſque ſepultura eſt ſancto Albino eiuſdem ciuitatis Epiſcopo æque ſancto, factumque eſt, vt amborum vna eademque dies natalis in Eccleſia celebretur Nonis Februarii. Iam vero ad anni ſequentis res geſtas tranſeamus.

S. GENVINVS EPISC. IN EXILIVM MISSVS.

IESV CHRISTI ANNVS 639.

SEVERINI PAP. Annus 1. HERACLII IMP. Annus 30.

I. ANnus agitur Redemptoris ſexcenteſimus trigeſimus nonus, Indictione duodecima: quo Heraclius Imperator ſemel Deo auerſus, animo indurātus & (quod de Achab dicit diuina Scriptura) venundatus vt faceret malum, tādem publicum promulgauit edictum ad ſuam ſtabiliendam hæreſin, quod Ecthesin, hoc eſt, expoſitionem nominauit. Id quidem factum eſſe hoc anno, duodecima videlicet currente Indictione, docent Acta Romanæ Synodi ſub Martino Papa, qui tamen illud adſcribit perfidiæ Sergii Conſtantinopolitani Epiſcopi: nam locutus ipſe in Synodo, iſta ait b:

HERACL. EXPOSITIONEM FIDEI HÆRETICAM PROMVLGAT.

b Synod. Lateran. ſub Martin. Secret. 1.

Sergius autem per epiſtolam propriam ad denominatum Cyrum ſcriptam, eandem ſimiliter vnam operationem ſuſcipiens cum eo irrationabili præſumptione auſus eſt confirmare: & non ſolum hoc, ſed etiam poſt aliquot annos eiuſdem Cyri nouæ adinuentionis, hoc eſt, per nuper duodecimam Indictionem elapſam, hæreticam & ipſe conſcribens Ecthesin, id eſt, expoſitionem fidei ſub nomine tunc imperantis Heraclii, vnam in eadem Saluatoris noſtri (ſecundum impium Apollinarem) voluntatem & operationem inſtituit, ex hoc quod dicit imprudenter, ſequi operationem voluntatem, &c.

Rurſum de eodem Sergio nomine Imperatoris ad incutiendum terrorem promulgante perfidiæ edictum, idem Martinus hæc habet in Secretario tertio eiuſdem Concilii. *Age,* inquit, *nunc & memorati Sergii nouæ Ecthesis audiamus commentum: quam Ecthesin ſuaſit in tempore ſuo nomine Heraclium quondam Imperatorem titulare, errorem interminationi commixtum contra Orthodoxos populos atque dogmata per hunc modum prætendens.* hæc & alia S. Martinus, ex quibus illud in primis, quod dictum eſt, certum habes de tempore.

II. His adde eandem fidei explanationem miſſam eſſe per Iſacium Italiæ Exarchum ad Romanum Pontificem Seuerinum, vt eam probaret. Id quidem liquido apparet per epiſtolam Cyri Epiſcopi Alexandrini ad Sergium Conſtantinopolitanum Antiſtitem, recitatam in dictæ Synodi Lateranenſis tertio Secretario, in qua inter alia iſta leguntur ipſius exordio:

ECTHESIS MISSA AD SEVERIN. PAPAM.

Paratus nobis relaxare reſponſa in regia vrbe, coniunxit * *Euſtathius glorioſus Magiſter militum, & detulit mihi venerandos apices præcipui mei Domino Deo honorabilis tuæ beatitudinis, antius habentes & exemplar competenter, & conſultiſſime pariterque Deo amabiliter facta Ecthesios venerabilis noſtræ fidei à piiſſimo & à Deo conſeruando domino noſtro magnoque Principe pro pia fide noſtra ad Iſacium excellentiſſimum Patricium & Exarchum Italiæ deſtinatæ, quam debet profiteri communis frater noſter Seuerinus ſanctiſſimus, Deo adiuuante, qui ordinatur Romæ, &c.* Puto intelligis, quod ait: *qui ordinatur Romæ,* non autem, *ordinatus eſt Romæ.* quod ſcilicet eius ordinationis actus adhuc ſuſpenſus eſſet ſub nutu Imperatoris, videlicet, vt ipſe iam anno ſuperiori electus, non confirmaretur ab Imperatore, neque ordinari iuberetur, niſi quam Romam per Exarchum Imperator miſiſſet Ecthesin, Seuerinus Pontifex reciperet & confirmaret: quod quidem facere penitus renuiſſe, immo & ipſam vehementer deteſtatum eſſe, certo liquet ex iis, quæ idem, qui ſupra S. Martinus

* coniunxit pro peruenit, vſitatum ab hoc ſæculo verbum.

CONFIRMATIO SEVERINI IMP. CVR SVSPENSA.

SEVERIN. PAP. DAMNAT ECTHESIN HERACLII IMP.

habet, vbi in tertio Secretario hæc poſt recitatam dictam epiſtolam ſubiunxit his verbis: *Ceciderunt à ſua ſpe, mentiti contra caput proprium. Nec enim ſuſcepta eſt omnino, aut admiſſa ſecundum vanam eorum ſpem: magis autem condemnata eſt & anathematizata ab Apoſtolica auctoritate huc tranſmiſſa peſſima & præſumpta nouitatis eorum Ecthesis.* hæc ſanctus Martinus Papa in plena Synodo de rebus geſtis cum Seuerino Pontifice.

III. DE OBITV SEVERINI PAP.

Porro ipſe Seuerinus Papa haud diutius ſuperſtes fuit, afflictionibus exagitatus à miniſtris Imperatoris, quando & à militibus in odium ipſius Romani Pontificis deprædato ſacro Patriarchio omnes Cardinales iuſſi ſunt exulare: cuius rei gratia non potuit Synodus congregari, vt publico totius Eccleſiæ Catholicæ præconio eadem Ecthesis damnaretur, quæ ab eodem Pontifice & aliis in adminiſtratione collegis fuerat condemnata.

Quod vero eiuſdem Seuerini incerta ſit dies electionis, hinc fuit, vt nec quamdiu Pontifex perſeuerauerit, adeo certo definiri poſſit, licet alii pro arbitrio addant & minuant annos, menſes, ac dies, tribuit autem eius ſedi Anaſtaſius menſes vndecim, & dies quatuor. Verum ex his, quæ dicta ſunt, liquido intelligi poteſt ipſum non prætergreſſum hunc annum, ad quem perueniſſe, dicere neceſſe eſt, cum conſtet poſt editam Ecthesin (quam hoc anno, duodecima Indictione, eſſe promulgatam, ex Actis Synodalibus vidimus) fuiſſe ſuperſtitem, cum eam damnarit, ſequenti vero anno ſediſſe Ioannem, ex Synodo ab eo tunc facta poſſumus intelligere. Porro de eodem Seuerino hæc idem Anaſtaſius habet:

IV. *donis RELIQVÆ RES GESTÆ SEVERINI PAP.

*Hic renouauit apſidem beati Petri Apoſtoli ex muſiuo, quod dirutum erat. Hic dilexit clerum, & omnibus bonis * augmentauit. Fuit autem ſanctus, benignus ſuper omnes homines, amator pauperum, largus & mitiſſimus. Fecit Epiſcopos per diuerſa loca numero quatuor. Hic diuiſit omni clero rogam integram. Qui etiam ſepultus eſt ad beatum Petrum Apoſtolum ſub die quarto Nonas Auguſti. Et ceſſauit Epiſcopatus eius menſes quatuor & dies viginti nouem.* hæc Anaſtaſius: ex cuius aſſertione dicendum eſt, vltima anni huius die ſubrogatum fuiſſe eius ſucceſſorem Ioannem eius nominis quartum, quem idem auctor ait fuiſſe natione Dalmatam, filium Venantii Scholaſtici: ſed de eo plura anno ſequenti dicturi ſumus.

V. LEGATIO A SCOTIS AD SEVER.

a Beda lib. 2. c. 19.

Auctor eſt Beda, hoc anno Scotorum litteras eſſe perlatas Romam ad Seuerinum Pontificem: ſed cum iam idem Seuerinus diem obiiſſet, clerus Romanus eas acceptas aperuit. Extant ipſarum fragmenta, quæ recitaturus Beda, iſta præmittit a: *Sed & Ioannes, qui & ſucceſſori eiuſdem Honorij Seuerino ſucceſſit, cum adhuc eſſet electus in Pontificatum, pro eodem errore*, de tempore Paſchatis ſcilicet, *corrigendo litteras ad eos magna auctoritate atque eruditione plenas direxit, euidenter aſtruens, quia Dominicum Paſchæ diem à quintadecima Luna vſque ad vigeſimam primam Lunam (quod in Synodo Nicæna probatum eſt) oporteat inquiri: nec non & pro Pelagiana hæreſi, quam apud eos reuiuiſcere didicerat, cauenda ac repellenda, in eadem illos epiſtola admonere curauit, cuius epiſtolæ principium hoc eſt:*

VI. COLLEGARVM IN ADMINISTRATIONE LITTERÆ AD SCOTOS.

Dilectiſſimis & ſanctiſſimis Thomiano, Columbano, Chromano, Dimano, & Baithano Epiſcopis, Chromano Hermanoque, Lauſtrano, Stellano, & Segiano presbyteris; Sarano, cæteriſque doctoribus ſeu Abbatibus Scotis: Hilarius Archipresbyter & ſeruans locum ſanctæ ſedis Apoſtolicæ, Ioannes diaconus, & in Dei nomine electus, Item Ioannes Primicerius & ſeruans locum ſanctæ ſedis Apoſtolicæ, & Ioannes ſeruus Dei Conſiliarius eiuſdem Apoſtolicæ ſedis.

Scripta, quæ perlatores ad ſanctæ memoriæ Seuerinum Papam adduxerunt, eo de hac luce migrante, reciproca reſponſa ad ea quæ poſtulata fuerant, ſiluerunt. Quibus reſeratis, ne diu tantæ quæſtionis caligo indiſcuſſa remaneret, reperimus quoſdam prouinciæ veſtræ contra Orthodoxam fidem, nouam ex veteri hæreſim renouare conantes, Paſcha noſtrum, in quo immolatus eſt Chriſtus, nebuloſa caligine refutantes, & quartadecima Luna cum Hebræis celebrare nitentes. Quæ epiſtolæ principia (ſubdit Beda) manifeſte declaratur, *& in ſuperrimo temporibus illis hanc apud eos hæreſim exortam, & non totam eorum gentem, ſed quoſdam ex eis hac fuiſſe implicitos. Expoſita autem ratione Paſchalis obſeruantiæ, ita de Pelagianis in eadem epiſtola ſubdunt: Et hoc quoque cognouimus, quod virus Pelagianæ hæreſeos apud vos denuo reuiuiſcit: quod omnino hortamur, vt à veſtris mentibus huiuſmodi venenatum ſuperſtitionis facinus auferatur. Nam qualiter ipſa quoque execranda hæreſis damnata eſt, latere vos non debet: quia non ſolum per iſtos ducentos annos abolita eſt, ſed & quotidie à nobis perpetuo anathemate ſepulta damnatur. Et hortamur, ne quorum arma combuſta ſunt, apud vos eorum cineres ſuſcitentur. Nam quis non execretur ſuperbum eorum conamen & impium dicentium, poſſe ſine peccato hominem exiſtere ex propria voluntate, & non ex gratia Dei. Et primum quidem blaſphemia, & ſtultiloquium eſt dicere, eſſe hominem ſine peccato: quod omnino non poteſt, niſi vnus mediator Dei & hominum homo* CHRISTVS IESVS, *qui ſine peccato eſt conceptus & partus. Nam cæteri homines cum peccato originali naſcentes, teſtimonium præuaricationis Adæ (etiam ſine peccato actuali exiſtentes) portare noſcuntur, ſecundum propheticum dicentem a: Ecce enim in iniquitatibus conceptus ſum, & in peccatis concepit me mater mea,* hucuſque ex dicta Romani cleri epiſtola Beda recitat.

a Pſal. 50.

VII.

Vides ex his clerum Romanum, etiam ſi citra Pontifice ordinato, conſilio & auctoritate vigiliſſe: magis enim commendanda tunc fuit eorum erga Catholicam fidem ſincera ſemper manens intentio & inuicta conſtantia: etenim qui dilapidationem bonorum Eccleſiæ & exilia paſſi eſſent; nihilominus validiori animo repetentes certamen, eum ſategerunt eligere in Roman. Pontificem, quem ſcirent ſatis habere virium ad reſiſtendum Imperatori condemnando in Synodali conſilio miſſam ab eo fidei interpretationem. Talem quidem ſciebant eſſe Ioannem, quem in Pontificem elegerunt, vt quæ ſequenti anno dicenda erunt, facient manifeſtum. Interea in anni ſequentis Synodum diſponitur apparatus: nos vero, quæ anni huius reliqua ſunt ſtudioſum hæreticorum in confirmanda, quæ ab Imperatore promulgata eſt, fidei expoſitione, perſcrutamur: hic enim eius Ecthesis eſt deſcribenda, cuius cauſſa tot obortæ ſunt concertationes. Eſt quidem huiuſmodi, quæ fallere poſſet quemquam incautum; vtpote quæ videtur pietate referta. Ita plane ſunt eloquia hæreticorum, vt obducant melle venena, & vt decipiant, multa primum ſecundum Catholicam fidem poſita ingerunt. Sed audi ipſam Ecthesin, quæ ſic ſe habet acceptae Actis Romani Concilii ſub Martino Pontifice in Secretario tertio his verbis:

VIII.

Expoſitio Orthodoxæ fidei facta à piiſſimo & à Deo cuſtodito noſtro domino magno Principe Heraclio propter emerſam aliquibus altercationem pro requiſitione operationis, conformiter omnibus ſanctis & vniuerſalibus quinque conciliis: quam cum omni ſatisfactione & gratia exceperunt Patriarchalium ſedium Præſules, & gratanter ei conſenſerunt, vtpote patris ſanctis Dei Eccleſiæ inſerentem.

Vidiſtine, lector, paratam fraudem, & latentem anguem ſub florenti gramine occultatum? Ante enim quam eadem Ecthesis vulgaretur, approbatam dicit à Patriarchis, cum certo conſtet etiam ex ſcriptis Cyri ipſius Epiſcopi Alexandrini hæretici, non niſi ipſam vulgatam, eam ſe vidiſſe, atque eidem conſenſiſſe.

IX.

Sed huic, tali licet præmiſſo titulo, nemo tamen Orthodoxorum debuit conſentire, etiam ſi in omnibus Catholica videri potuiſſet. Quid enim pertinet ad Imperatorem fidem exponere, & de recte credendo formulam Eccleſiæ Catholicæ præſcribere: Eſt Imperatoris, obſequentem ab Epiſcopis accipere fidem, non Epiſcopis dare, vt ſæpe teſtati ſunt Patres, & inter eos S. Ambroſius ad Valentinianum. Sed audi eam:

Credimus in Patrem, & Filium, & Spiritum ſanctum, Trinitatem conſubſtantialem, vnam Deitatem, ſiue naturam & eſſentiam, virtutemque & poteſtatem in tribus ſubſiſtentiis ſiue perſonis, cognoſcentes vniuſcuiuſque ſubſiſtentiæ ſpecialitatem, vnitatem in Trinitate, & Trinitatem in vnitate, vnitatem quidem ſecundum eſſentiæ ſiue Deitatis rationem, Trinitatem au-

tres ſecundum ſubſiſtentias ſiue perſonas: nec enim vnum ſecundum eſſentiam confitentes, à perſonarum differentia excedimus: neque autem Trinitatem perſonarum confitentes, vnam denegamus Deitatem, vnus Deus Pater, vnus Deus Filius, vnus Deus Spiritus ſanctus: vnum hæc tria, Deus in eadem & immutabili Deitatis ratione. Nam perſonarum differentia Deitatis ſiue eſſentiæ non infert diuiſionem. Vnam igitur confitemur Deitatem familiaritates inconfuſas ſeruantem, & non in vnam perſonam tribus nominibus nuncupatam aſſerentes hæc tria ſecundum Sabellium, neque autem in tres eſſentias vnam Deitatem diuidentes, aut extraneum facientes à Patris eſſentia Filium, aut Spiritum ſanctum, ſecundum inſaniam Arij. Vnum enim eſt in tribus Deitas, vt dicit magnus Gregorius in Theologia, & tria vnum, in quibus Deitas, ſiue (vt veriſſime dicatur) quæ Deitas.

X. Confitemur autem vnum ſanctæ Trinitatis vnigenitum Filium Dei, Deum verbum à Patre progenitum ante omnia ſæcula, lumen de lumine ſplendorem gloriæ, vultum paternæ ſubſtantiæ, per quem omnia facta ſunt, in extremis diebus propter nos & propter noſtram ſalutem deſcendere de cælis, dignarique in intacto vtero ſanctiſſimæ Dei genitricis & ſemper Virginis Mariæ habitare, & ex ea conglomerantem ſibi carnem in vna ſubſtantia, animam habentem rationalem atque intellectualem, nature ſibi ab ea, & ſemper manentem perfectum Deum, eundemque fieri perfectum hominem inconfuſe atque indiuiſe, conſubſtantialem Deo & Patri ſecundum Deitatem, & conſubſtantialem nobis eundem ſecundum humanitatem, & per omnia ſimilem nobis ſine peccato. Vnde & duas natiuitates eiuſdem vnigeniti Dei verbi confitemur, vnam ante ſæcula à Patre ſine tempore & incorporabiliter, alteram ipſius in extremis diebus à ſancta intactaque Dei genitrice & ſemper virgine Maria cum animato intellectuali eius corpore.

Quapropter ſanctam & nimis laudabilem ſemper virginem Mariam riteˀ & veraciter Dei genitricem prædicamus: non quia Deum verbum initium ab eo accepit, vt eſſet, ſed in extremis diebus incarnatus ex ea immutabiliter homo factus eſt, & paſſionem pro nobis ſpontaneam carne ſuſtinuit. Compoſitum autem CHRISTVM glorificamus, ſanctorum Patrum ſequentes doctrinam. Pro myſterio enim quod in CHRISTO eſt, per compoſitionem vnitio & confuſionem & diuiſionem eiicit, & ſeruat quidem vtriuſque naturæ proprietatem, vnam autem ſubſtantiam & vnam perſonam Dei verbi cum animata intellectualiter eius carne oſtendit, neque quaternitate nobis pro ſancta Trinitate introducta: abſit: nec enim quartæ perſonæ additamentum ſancta Trinitas ſuſcepit, incarnato vno ex ea Deo Verbo. Neque autem alter erat, qui miracula operabatur ſicut Deus, alter autẽ, quam ipſe, qui paſſiones ſuſtinuit, ſed vnum eundemque Filium confitemur Deum ſimul & hominem, vnam ſubſtantiam*, vnam perſonam paſſibilem carne, impaſſibilem Deitate, perfectum Deitate, perfectum eundem humanitate, & ipſius miracula & paſſiones, quas ſponte ſuſtinuit corpore.

XI. Vnde & ex duabus naturis vnum Chriſtum confitemur, vnum Filium, vnum Dominum, vnam perſonam, vnam ſubſtantiam compoſitam, & vnam naturam Dei Verbi incarnatam corpore animato intellectualiter, ſicut Cyrillus magnus ſapuit & docuit: Et in duabus naturis eundem eſſe glorificantes, vt in Deitate & humanitate vnum Dominum noſtrum IESVM CHRISTVM verum Deum cognitum eſſe confitemur, differentiam per hunc modum ſolum ſignificantes naturarum, pro quibus inconfuſe ineffabilis vnitas facta eſt. Nec enim Deitas tranſmigrauit in carnem, neque caro in Deitatem tranſmutata eſt, ſed in proprietate naturali, & pro vniuſcuiuſque ſubſiſtentiæ vnitate vtrumque permanſit.

Vnde vnum ſcimus Filium Dominum noſtrum IESVM CHRISTVM ex initium non habente Patre, & ex intacta matre eundem ante ſæcula, & in extremis diebus conſtitutum impaſſibilem atque paſſibilem, viſibilem & inuiſibilem, vnius eiuſdemque miracula & paſſiones prædicamus, & omnem diuinam & humanam operationem vni eidemque incarnato Deo Verbo tribuimus, & vnam ei offerimus venerationem ſponte & veraciter propter nos crucifixo in carne, & exurgenti ex mortuis, & in cælos aſcendenti, & reſidenti in dextera Patris, & iterum venienti iudicare viuos & mortuos: Nullo modo concedentes alicui ex omnibus vnam vel duas dicere ſiue docere operationes in diuina Domini incarnatione, ſed magis (ſicut ſanctæ & vniuerſales tradiderunt Synodi) vnum eundemque Filium vnigenitum Dominum noſtrum IESVM CHRISTVM verum Deum confiteri operari diuina & humana, & omnem Deo congruam & homini operationem ex vno eodemque incarnato Deo Verbo indiuiſe & inconfuſe procedere, & in vnum eundemque ſortiri; eo quod vnius quidem operationis vox licet ab aliquibus Patribus dicta eſt, tamen turbat & exterret quorundam aures arbitrantium in interitum eandem prolatam eſſe duarum naturarum, quæ in vna ſubſiſtentia vnita ſunt in Chriſto Deo noſtro.

Similiter autem & duarum operationum vocem multos ſcandalizare, vtpote à nemine dictam ſanctorum & præcipuorum Patrum: ſed & ſequi in eo, vt duas confiteamur voluntates contrarie ad inuicem venientes, Deo quidem Verbo volente ſaluberrimam paſſionem explere, incarnationem autem in eo factam obuiam euntem ipſius voluntati, & oppugnantem, & exinde duo contraria volentes introduci, quod impium eſt & extraneum Chriſtiani dogmatis. XII. IMPVGNATIO DVARVM IN CHRISTO VOLVNTATVM.

»At non ponebant Catholici duas contrarias in Chriſto voluntates, ſed diuerſas, in vnum tamen conuenientes: vt autem in odium inducerent Catholicam de duabus voluntatibus ſententiam, iſta mentiebantur hæretici. Pergit vero Imperator: *Si enim inſanus Neſtorius, licet diuidens diuinam Domini noſtri humanitatem, & introducens Filios duos, voluntates iſtorum dicere non eſt auſus, è contrario autem conſonantem voluntatem in eo, formatis duabus perſonis, confeſſus eſt: quomodo poſſibile eſt, Orthodoxam confitentes fidem, & vnum Filium Dominum noſtrum* IESVM CHRISTVM *verum Deum glorificantes, duas & has contrarias voluntates ſuſcipere?*

Vnde ſanctos Patres in omnibus & in hoc ſequentes, vnam voluntatem Domini noſtri IESV CHRISTI *veriſſimi Dei confitemur, vtpote in nullo tempore animati intellectualiter eius corporis ſeparatam, nec ex proprio impetu contrario motu, vnito ei Deo Verbo in vna ſubſtantia, naturalem eius producere motionem, ſed quando & qualem & quantam ipſe Deus Verbum voluerat. Hæc pietatis dogmata tradiderunt nobis, qui ab initio præſentialiter viderunt & miniſtri verbi facti ſunt, eorumque diſcipuli & ſucceſſores, quique ſequenter à Deo inſpirati Eccleſiæ doctores, id eſt, ſanctæ & vniuerſales quinque Synodi, Nicææ, & in hanc regiam ciuitatem, nec non in Epheſum primum, & in Chalcedonam, & iterum in Conſtantinopolim in quinto congregati Concilio.*

Et hæc in omnibus ſequentes, & diuina eorum ſuſcipientes dogmata, omnes, quos exceperunt excipimus, & omnes, quos eiecerunt, eiicimus & anathematizamus, præcipue Nouatum, Sabellium, Arium, Eunomium, Macedonium, Apollinarem, Origenem, Euagriũ, Didymum, Theodorum Mopſueſtenum, Neſtorium, Eutychen, Dioſcorum, Seuerum, & impia ſcripta Theodoreti, quæ contra rectam fidem & Epheſinam primam Synodum & duodecim capitula ſancti Cyrilli, & quæ pro Theodoro & Neſtorio conſcripſerunt, & nuncupatam Ibæ epiſtolam: & hortamur omnes Chriſtianos ſic ſapere, & ſic glorificare, nihil addentes his, nihil ſubtrahentes, nihil tranſmutantes, ſecundum quod ſcriptum eſt. Definitiones æternales à Deo inſpirati Eccleſiæ ſacerdotes ad ſalutem cunctorum præfixerũt. Et ſubſcriptio Principis: *Heraclius fidelis in Ieſu Chriſto Deo Princeps ſubnotauit.* hucvſque Ecthesis imperatoris.

Poſtquam autem eiuſmodi ab Imperatore Conſtantinopoli, vbi degebat, eſt promulgatum edictum fidei expoſitionem continens, ad eam confirmandam à Sergio Conſtantinopolitano Patriarcha in eadem ciuitate Synodus celebrata eſt, in qua probata, retenta & ſtabilita eadem expoſitio fuit: cuius Synodi fragmentum recitatum habetur in Concilio Lateranenſi ſub Martino Papa in tertio Secretario verbis iſtis: XIII. SYNODVS CONSTANTINOPOL. PRO ECTHESI IMP.

Sancta Synodus congregata dilectiſſimorum conſacerdotum noſtrorum, & per ea, quæ in præſenti geſta ſunt pro Ecthesi Orthodoxi dogmatis piiſſimi & magni noſtri Principis, nec non per lectionem, quæ ante hos proximos dies recitata eſt, prudentiſſimi magniq; Principis noſtri diligentiſſimam cognoſcens & inſtructam perfectionem, quoniam omnium artifex docuit eum prudentiam, per ſuam conſonantiam faciat manifeſtum, ſi ita expoſita ab eo, atque indiminute, ſecundum quod nobis videtur, habentem comprobat & amplectens confirmat prædicationis confeſſionem ſancta Synodus dixit:

Relecta nunc magni & ſapientiſſimi Principis Ecthesi, ſecundum

dum veritatem, Apoſtolicæ conſonat prædicationi. Hæc ſunt Patrum dogmata: hæc ſunt præſidia Eccleſiæ: hæc Orthodoxæ fidei ſtabilitas: hæc ſanctorum quinque Conciliorum ſymbola: hæc vnitatem Chriſti dilecti orbis terrarum ſtabiliunt populi: hæc ſimpliciorum infirmitatem confirmant, & perfectos diligentioreſque tuentur: hæc generalem humanitatis operantur ſalutem. Sic & nos credimus: hæc & nos conſeruamus: his & nos conſentimus. & poſt alia plura in eandem ſententiam dicta adulationis plena, rurſus Synodus:

XIV. *Si quis ergo à præſenti die temerator prohibitorum tam à Deo conſeruando Domino & magno Imperatore atque hac congregata ſancta Synodo factus, vnam aut duas præſumpſerit dogmatizare aut proferre in* CHRISTO *Deo noſtro operationes: hunc ſiquidem Epiſcopus, aut presbyter, aut diaconus, ſiue de ſequentibus fuerit gradibus, ab omni eſſe ſuſpenſum Eccleſiaſtico miniſterio, vel officio definimus: Si autem monachicum habitum habuerit, aut laicus fuerit, hunc de ſancta communione viuifici corporis & ſanguinis magni Dei & Saluatoris noſtri* IESV CHRISTI *ſeparamus, donec qui hæc confiteri præſumpſerunt, ad hoc, quod oportet, remeantes, ex pura pœnitentia & conuerſione ſufficientem de tali tranſgreſſione pro ſe ipſis ſatisfactionem porrexerint: tunc etenim vnuſquiſque talis in ſuum priſtinum reſtaurabitur officium.* Et ſubſcriptio: *Sergius per miſericordiam Dei Epiſcopus Conſtantinopoleos nouæ Romæ ſubſcripſi. Gloria Chriſto Deo noſtro, Amen, Amen.* hucvſque ex Actis Synodi Conſtantinopolitanæ hoc anno ſub Sergio habitæ in confirmationem Ectheſis: quibus ſubijciuntur, quæ ſub Sergij ſucceſſore Pyrrho Acta Synodalia confecta ſunt in confirmationem eiuſdem edicti.

XV. SYNODVS CONSTAN. IN ALIA. Porro de eiuſmodi Synodo agens ſanctus Maximus Abbas & martyr in diſputatione cum Pyrrho, hæc ait: *Subit me admiratio, quomodo Synodum vocet, quæ non eſt habita, vt leges & canones Synodici & iura Eccleſiaſtica iubent. Nec enim epiſtola encyclica ex conſenſu Patriarcharum edita eſt, neque locus, neque dies conueniendi decretus: non fuit aliquis actor, aut accuſator. Qui conuenerunt, epiſtolas commendatitias non habuerunt, nec Epiſcopi à Metropolitanis, neque Metropolitani à Patriarchis: non epiſtolæ, neque ſubſtituti ab aliis Patriarchis miſſi ſunt. Quis igitur particeps rationis Synodum velit appellare, quæ ſcandalis & diſcordiis cunctum orbem repleuit:* Iſta aduerſus Pyrrhum ſanctus Maximus in Synodi huius deteſtationem.

XVI. CYRVS EPISC. ALEXAND. CONFIRMAT ECTHESIN IMP. Scripſit & Cyrus Alexandrinus Epiſcopus pro confirmatione edicti Imperatoris epiſtolam ad Sergium Conſtantinopolitanum Epiſcopum adulatione plenam quæ in tertio Secretario eiuſdem Concilij Lateranenſis recitata legitur in qua hæc inter alia: *Quam non ſolum ſemel & bis, ſed & multo ſæpius diligenter relegiſſe dignoſcor: & lætatus eiuſdem lectione, atque conſiſtentes mecum, congratulans per laudabilem ſcriptorum expoſitionem, veluti Solis ſplendorem nitentem, & veram inconuertibilem & inuiolabilem noſtram fidem fixius rectèque apertiſſimè prædicantem, gratiarum hymnos retuli Domino omnium Deo, qui nobis dedit prudentiſſimum Imperatorem ſanctas ſuas Eccleſias rectè regentem, neque permittentem fortaſſis ab emergente tempeſtate quoquo modo nos perturbari, nec iterum pure accedentibus incam aſperrimis ſaxis quaſi ſari: magis autem ſine periculo & benigniſſimè ad tranquillum portum nos deducens, & pro pace fideliſſimi populi eorum Deo decibilitet cogitamen: ſed qui eum talem & in ſpiritualibus conſtituit Deus ipſe virtutem & fortitudinem condonet, & pio eius Imperio, contra repugnantes inimicos, ſeruet eius Rempublicam, vt tunc cum gratia & canticis exclamemus: Saluauit nos, ſaluauit, terque ſaluauit nos piiſſimus ter Auguſtus, hoc eſt à tyrannica poteſtate, & Perſarum ferocitate, nec non Sarracenorum temeritate. Quia vero & nos veſtra participati doctrinæ, & hanc ſine dubio ſequentes amplectimur & conſeruamus, &c.* ita Cyrus.

XVII. SERGII EPISC. CONSTANT. OBITVS. At plane accidit, vt ſicut expoſitio illa non Catholica, ſed hæretica fuit, ita non ex ſententia canticum illud cantare licuerit ob victorias de Sarracenis, ſed ipſa cantica conuerterentur in luctum. Nam primum omnium animaduertit Deus in Sergium turbarum auctorem & architectum: ſiquidem hoc ipſo anno poſt promulgatam Ectheſin & in Synodo confirmatam, cum ſe ſumma rerum potitum arbitraretur, vocatus eſt à ſummo Iudice reddere rationem ad tremendum illud diuinum examen Dei vincentis & videntis. In hunc vſq; annum perueniſſe Sergium, quæ ex Synodalibus Actis ſunt dicta, demonſtrant: ex quibus eſt, quod corrigas Nicephori Chronicon, in quo octo tantum anni & menſes ſeptem tribuuntur Sergij Epiſcopatui, quem liquet ſediſſe annis triginta & amplius, vtpote quem ſedere cœpiſſe vidimus anno Redemptoris ſexcenteſimo octauo. Pluris ſane ſunt ad fidem certam faciendam epiſtolæ & Acta Synodalia quouis auctoris Chronico.

Cæterum ſublato de medio hæretico Patriarcha, alius ab hæretico Imperatore inuentus eſt hæretico Sergio impietate non minor, qui hæreſin aleret, defenderet, ac propagaret. Fuit iſte Pyrrhus Chryſopolitanus monachus & ordine Presbyter, qui cum ſuæ impietatis ſpecimen haud vulgare dediſſet, dignus plane eſt habitus, qui in locum Sergij ſederet in cathedra peſtilentiæ, de quo plura ſæpe inferius dicenda erunt. At dum in Oriente in fidem Catholicam incitatur bellum, aduerſariorum Sarracenorum vires in immenſum augentur: nam regno Perſarum, quod tanto labore ſubiugarat Heraclius Imperator, hoc anno ipſi potiti ſunt.

XVIII. Eodem enim anno mirum in modum auctæ ſunt vires Sarracenorum, cum inuadentes ipſi Perſarum regnum illud ſunt conſecuti: nam ad fugam conuerſus Hormiſda Perſarum Rex, rebus penitus deſperatis, regalia quoque dimiſit inſignia. Sic igitur cum in Oriente impietas præualeret, æque infidelibus datum eſt robur, & florentiſſimum regnum Perſarum per tot ſecula maioribus indies acceſſionibus propagatum, cui ſæpe Romanas vires ceſſiſſe tandem oportuit, idemque ipſum tunc collapſum penitus, cum ſacroſanctam Chriſti Crucem Hieroſolymis captam Coſrhoes in Perſidem tranſtulit: ſed & tunc traditum Sarracenis, cum impietas in caſtris militat Romanorum. At de his modo ſatis.

XIX. Quod vero pertinet ad res Francorum: hic eſt annus octauus *a* Regis Dagoberti, cum ad meliorem frugem conuerſus, dimiſſis concubinis, iiſque, quas ſibi illegitime iunxerat, puella Regentrude ſibi in matrimonium collocata, ex ea filium ſuſcepit, quem Sigebertum nominari voluit; cum reuocatus ab exilio ſanctus Amandus ipſum baptizauit. Baudemundus enim in rebus geſtis ſancti Amandi hæc habet de reſtitutione ipſius, & Regis filij baptiſmo *b*: *Cum ſibi, Regi ſcilicet, nunciatum fuiſſet, quod ei Dominus filium dare dignatus eſſet: magno mox repletus gaudio cogitare cœpit, cui ipſum puerum traderet, qui eum ſacro baptiſmate regenerare deberet. Statimque accerſitis miniſtris, vt ſanctum perquirerent Amandum, ſagaci intentione præcipit. Nam dudum ipſe Pontifex, dum pro capitalibus criminibus (quod nullus ex ſacerdotibus facere auſus eſt) ipſum redargueret Regem, iubente eo iam furore perculſo, non abſque iniuria de regno eius fuerat expulſus. Ille vero remotiora perquirens loca, verbum Dei Gentibus prædicabat. Cumque à miniſtris tandem fuiſſet repertus, & ut ad Regem ire deberet fuiſſet* [illegible] *præceptum, poteſtatibus ſublimioribus ſe ſubdi debere, tandem venit ad Regem, qui illis diebus in villa, cui vocabulum Clipiaco eſt, morabatur.*

Viſoque Rex beatiſſimo Amando, magno repletus eſt gaudio, proſtratuſq; pedibus beati viri deprecabatur, vt tanto ſceleri, quod in eū perpetrauerat, veniā largiri dignaretur. Sed ille, vt erat mitiſſimus atque ſupra modum patiens citius eum eleuauit è terra, facinuſq; in ſe perpetratum clementiſſimè indulſit. Tunc Rex ad ſanctum ait Amandum: Pœnitet me valde, quod ſtulte aduerſum te egerim. Precor igitur, ne memineris iniuriæ, quam tibi irrogaui, atque preci mea, quā ſummopere poſtulo, ne dedigneris annuere. Dedit mihi Dominus filiū non meis præcedentibus meritis precorque, vt eum ſacro digneris abluere baptiſmate, atq; in filium tibi ſpiritualem ſuſcipere. Quod vir Dei vehementer renuens, ſcilicet ſciens eſſe ſcriptum d militantem Deo non oportere implicari ſecularibus negotiis, & quietum atque remotum non debere Palatia frequentare regia, è conſpectu Regis abſceſſit. ſic enim auctor negotiū ſæculare dixit eſſe baptiſmum, non quod neſciret tātum ſacramentū inter præcipua

pra dona ſpiritualia eſſe connumerandum, ſed quod ea occaſione ſanctus vir ſibi præter inſtitutum aperiri ſciret ad frequentandam etiam viam. ſed pergit:

XX. *Statim igitur Rex miſit ad eum virum illuſtrem Dadonem, atque cum eo venerabilem virum Eligium, qui tunc in Palatio Regis ſub ſæculari degebant habitu, quos tamen poſtea egregios ſacerdotes atque præclaros in meritis ſignis quoque atque virtutibus fuiſſe, plurimis compertum eſt. Hi vero humiliter virum Dei petierunt, vt precibus Regis daret aſſenſum atque filium ipſius ſacro dignaretur diluere fonte, & vt eum enutriret, & lege imbueret diuina, quantocyus aſſentiret; dicentes, quod ſi hoc vir Dei non renueret, per hanc familiaritatem liberius in regno ipſius haberet licentiam prædicandi, ſeu nationes plures per hanc gratiam ſe poſſe conquirere fatebantur. Tandem fatigatus precibus amborum, facturum ſe eſſe promiſit. Audiens autem Rex, quod preces ſuas ſanctus nō renueret Amandus, ſtatim ipſum puerum afferri præcepit, qui dicebatur non plus à natiuitate habere, quam dies circiter quadraginta.*

Accepit igitur vir ſanctus in manibus puerum, & benedicens eum, catechumenum fecit. Cumque finita oratione nemo ex circumſtanti multitudine reſpondiſſet, Amen: aperuit Dominus os pueri, atque audientibus cunctis, clara voce reſpondit, Amen. Statimque eum regenerauit ſacro baptiſmate, impoſitoque nomine, Sigiberto, Regem atque omnem eius exercitum tunc ſanctus Amandus magno repleuit gaudio. hactenus de Sigeberti baptiſmate auctor narrat, & Aimoinus a idem de infante, nec non Hugboldus monachus in Actis b ſanctiſſimæ fœminæ Rictrudis Marcianenſis.

IESV CHRISTI
ANNVS 640.

IOANNIS PAP. IV. Annus 1. HERACLII IMP. Annus 31.

I. SEQVITVR annus Redemptoris ſexcenteſimus quadrageſimus, Indictione decima tertia, quo Ioannes Romanus Pontifex, collecta Synodo, damnat promulgatam ab Heraclio Imperatore anno ſuperiori fidei expoſitionem, Græce Ecthesin nuncupatam, ſimulq; ipſam Monothelitarum hæreſim, quæ Imperatoris auctoritate plurimum inualuerat; auctorque fuit, vt idē ſtatim præſtarent omnes Eccleſiæ Africanæ. Hæc autem omnia in primis apud Theophanem ita breuiter perſtringuntur: *Ioannes Romanus Præſul, collecto Epiſcoporum Concilio Monothelitarum hæreſim anathematizauit: ſimiliter & in Africa penes Bizacium, Numidiam, & Mauritaniam diuerſi Epiſcopi conuenientes, Monothelitas anathemate perculerunt.* hæc Theophanes. Sic igitur Apoſtolica auctoritate ſucciſi ſunt nerui Imperatoriæ ſanctionis, qua Ecthesin promulgauerat, & exa[illegible] penitus ſpes omnis Pyrrhi Conſtantinopolitani Epiſcopi, qui ſuis epiſtolis ad eumdem Ioannem conſcriptis, ipſum in hæreſim pellicere conatus fuit, vt colligitur ex epiſtola Apologetica Romani Pontificis, verbis iſtis: *Item que Pyrrhus in confirmatione Typi, & in aliis pro Cyro Alexandrino ſcripſerat, vnam voluntatem, & operationem intelligere ſe demonſtrat, & in ſcriptis ad ſanctæ memoriæ Ioannem Papam vnam voluntatem & vnam operationem Dominum noſtrum Ieſum Chriſtum habere confirmat.* hæc ibi.

II. At plane res admiratione digna eſt, poſt tantam cladem Eccleſiæ Romanæ ab Imperatoris miniſtris illatam, poſt exilium Cardinalium, & alias graues afflictiones toleratas, non ſolum nihil remiſſum fuiſſe conſueti roboris hæreticis reſiſtendi, ſed & maiorem auctam fiduciam etiam Imperatoris edicta damnandi ob oculos Exarchi, Ducis, atque militum, qui Romæ eſſent, quos omnes par fuit credere pro Imperatoris legibus acerrime pugnaturos. Nam nihil horum Ioannes veritus, & flocci facientes terriculamenta omnia iſta clerici Cardinales, aduerſus Imperatoris edictum Synodum collegerunt (vt audis) & Apoſtolica auctoritate ceu fulmine in terram proſternunt omnem machinam ad oppugnādam fidem Catholicam ab Imperiali potentia ſublimem erectam. Quæ autem præter anathema in Ecthesin & in hæreſin promulgatum in hac ſancta Synodo facta ſint, quod eius Acta perierint, penitus ignorantur, niſi quantum hinc inde non exiguo labore licuit expiſcari pauca quædam, quibus reliqua, quæ incomperta ſunt, poſſunt intelligi: vnde fiet, vt abſque Synodalibus Actis tu conſequi valeas, veluti ſi præſens fuiſſes iis, quæ tunc temporis Romæ in Synodo geſta fuere.

III. PRVDENS IOANNIS PAPÆ CONSILIVM.

Sic igitur quæ de laboribus Ioannis aduerſus Monothelitas hinc inde ex vetuſtioribus monumentis ſparſa fragmenta collegimus, hic intexemus. Quod enim ſciret Pyrrhum & alios Orientales hæreticos in conſortium ſui ipſorum erroris adſciſcere defunctum iam Honorium Rom. Pontificem ex epiſtolis ab eo ad Sergium Conſtantinopolitanum Epiſcopum ſcriptis, de quibus fuſius ſuo loco ſuperius actum eſt, hæcq; eos iactare, quo Rom. Pontificis authoritate hæreſim ſtabilirent: his occurrens ipſe Ioannes eius ſucceſſor, ad hæc hæreticorum euertenda machinamēta, nihil vtilius accidere poſſe putauit, quam ſi illum, qui tunc erat eidem Honorio Pontifici ab epiſtolis, quique dictas epiſtolas ſcripſerat, vocaret, germanumque ſenſum earum à ſe tunc ſcriptarum epiſtolarum iuberet dilucide interpretari, ne hæreticis daretur occaſio iis abutendi litteris, in longe diuerſum ſenſum ab illo, quo ſcriptæ eſſent, eaſdem diſtorquentibus: idemq; ipſe ſcriberet ad Imperatorem germanum ſenſum illarum. Præſtitit quidem ille id, quod Ioannes Pontifex iuſſit, omnemque de Honorio ſuſpicionem, legitimum ſenſum proferens, euacuauit. Sufficere id ſatis potuiſſet, niſi hæretica obſtinatio calumniis agere ſolita obſtitiſſet.

IV. Habemus huius veritatis teſtem ſanctum Maximum martyrem in Pyrrhum Honorium in crimen adducentem inter alia iſta locutum, quæ alia occaſione ſuperius recitauimus. Pyrrhus itaque per dialogiſmum, vrgens Maximum, ſic ait: *Quid de Honorio ad reſpondendum habes, qui aperte anteceſſori meo vnam voluntatem Domini noſtri Ieſu Chriſti eſſe tradidit.* Maximus: *Quis fuit fide & auctoritate dignus epiſtolæ eius interpres? is, qui eam ex perſona ſancti Honorij ſcripſit, adhuc ſuperſtes, & qui totum Occidentem cum aliis virtutibus, tum pietatis dogmatibus illuſtrauit, an hi, qui Conſtantinopoli ex ſuo corde loquebantur?* Pyrrhus: *Ille, qui hanc ſcripſit.* Maximus: *Is igitur, cum ad diuum Conſtantinum* * *Imperatorem rurſus ex perſona Ioannis Papæ de hac epiſtola ſcriberet, dixit: vnam voluntatem diximus in Domino, non diuinitatis eius & humanitatis, ſed humanitatis ſolius. Cum enim Sergius ſcripſiſſet, quod quidam duas voluntates in Chriſto contrarias dicerent: reſcripſimus Chriſtum non duas voluntates contrarias habuiſſe, carnis, inquam, & ſpiritus, ſicut nos habemus poſt peccatum, ſed vnam tantum, quæ naturaliter humanitatem eius ſignabat. Hoc autem ita eſſe, argumentum euidens eſt, meminiſſe membrorum & carnis, quæ quidem in diuinitate non licet intelligere.* hæc & alia ibi, quibus Ioannis Papæ ſtudium pro Honorio declaratur: quæ cum ſatis (vt diximus) ſufficere potuiſſent, impii tamen ſemel male arreptam anſam nequaquam dimittere voluerunt, ſemper iactantes Honorium ex ipſorum parte ſtetiſſe, quo nihil mendacius aſſeri vmquam potuit.

*Conſtantem.

V. Sed quod Maximi ea occaſione contigit meminiſſe: opportune hic de ipſo agendum, quem hoc ipſo tempore cogitantem Romam, contigit primum in Africam proficiſci, fierique auctorem, vt Africani Epiſcopi vno eodemque conſenſu aduerſus Monothelitas arma conuerterint, damnantes eos in pluribus ipſorum Conciliis vti hæreticos, eorumque prauum dogma eſſe declarantes hæreticum. Iſta quomodo ſe habuerint, vt intelligamus, petenda eſt narratio ex rebus geſtis eiuſdem Maximi, quæ habentur ad calcem operum eius Græce ſcriptæ in tribus codicibus Vaticanis: vertit eas in Latinum vir eruditus æque ac pius Petrus Morinus Doctor Pariſienſis. At præſtat ipſa breuiter hic primum recenſere Maximi primordia, quæ tibi breui ex iiſdem Actis compendio prodimus: Fuiſſe ſcilicet Maximum patria Con-

PRIMORDIA MAXIMI.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN